

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/20/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719202799
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martin Štubniak
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6719202799.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Martina Štubniaka a sudkýň JUDr. Janky Benkovičovej a JUDr. Janky Boroškovej, v spore žalobcu C. E., narodeného XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom H. XX, S. XX Q., právne zastúpeného JUDr. Ľubomírom Ivanom, advokátom, so sídlom Námestie SNP 41, 960 01 Zvolen, proti žalovanej O. E., narodenej XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom F. H. XXXX/XX, XXX 01 Q., zastúpenej Marianom E., narodeným XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom W. XXXX/X, XXX XX Q., za účasti intervenienta na strane žalovanej Slovenská sporiteľňa a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpeného Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 863 017, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 16C/21/2019-149 z 2. decembra 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom žalobu v celom rozsahu zamietol (prvý výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % (druhý výrok) a že intervenient má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % (tretí výrok).

2. Súd prvej inštancie takto rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že je vlastníkom nehnuteľností vedených na LV č. XXXX k. ú. Zvolen ako C-KN parcela č. XXX/X záhrada o výmere 225 m² a C-KN parcela č. XXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 58 m² (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“) na tom skutkovom základe, že darovacou zmluvou zo dňa 27. 07. 2005 ich daroval žalovanej, ktorá ho však dňa 06. 10. 2009 v prítomnosti ich syna G. E. bezdôvodne fyzicky napadla a spôsobila mu viaceré zranenia. Tým hrubo porušila dobré mravy a naplnila tak zákonné predpoklady, aby sa mohol voči nej domáhať vrátenia daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

3. Súd prvej inštancie neopodstatnenosť žaloby zdôvodnil tým, že v prvom rade skúmal, či v zmysle čl. 1 Základných princípov Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) došlo medzi žalobcom a žalovanou k sporu v otázke vlastníctva sporných nehnuteľností. Podľa uvedeného článku musí ísť o spor skutočne existujúci, pretože objektívne právo nemôže poskytovať ochranu tzv. fingovaným sporom len za účelom dosiahnutia rozsudového výroku zo špekulatívnych dôvodov. Súdny teda rozhodujú len o takých skutočnostiach, ktoré sú medzi stranami sporné a žalujúci účastník nemôže dosiahnuť nápravu porušenia práva bez toho, aby o tom rozhodol súd. V súdenom prípade strany nepreukázali, že by

medzi nimi bolo sporné vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, t. j. že by žalovaná nechcela, aby sa žalobca stal ich vlastníkom. Jednoznačne to vyplynulo z jej dvoch písomných vyjadrení, v ktorých uviedla, že súhlasí so žalobou. Žalobca potom nepreukázal, že žalovaná nie je ochotná urobiť právne úkony potrebné na to, aby sa stal vlastníkom sporných nehnuteľností a aby bol zapísaný ako vlastník do katastra nehnuteľností. Preto prvoinštančný súd uzavrel, že ide o spor fingovaný. Žalobca ani nevyzval žalovanú na vrátenie daru, iba rovno podal žalobu a teda nebolo potrebné, aby súd autoritatívnym rozhodnutím určil, že žalobca je vlastníkom sporných nehnuteľností. Ďalej prvoinštančný súd uviedol, že nakoľko žiadna zo strán nenavrhol, aby rozhodol, či je vstup intervenienta prípustný, podľa § 81 a § 83 CSP o tom nevydával procesné rozhodnutie, keďže o prípustnosti sa rozhoduje len na návrh. Intervenient na strane žalovanej mal podľa § 81 CSP právny záujem na výsledku konania, pretože sporné nehnuteľnosti sú založené v jeho prospech a viedlo sa viacero konaní, ktorými sa G. E. a jeho manželka Q. E. pokúšali o určenie neplatnosti záložného práva, neplatnosti zmluvy o splátkovom kalendári a neplatnosti zmluvy o úvere. Menovaní nesplátili úver a začal sa výkon záložného práva. Záujmom žalobcu a žalovanej, ktorá založila sporné nehnuteľnosti je to, aby k výkonu záložného práva nemohlo dôjsť, čomu nasvedčuje aj posledné konanie sp. zn. 7C/21/2019, kde sa žalobca domáha voči intervenientovi určenia, že záložné právo na sporných nehnuteľnostiach neviazne. Nakoľko Marian E. a Q. E. nesplátili celý úver, bol daný právny záujem intervenienta, aby na podklade určenia vlastníctva nedošlo súdnym rozhodnutím k zmene vlastníka sporných nehnuteľností. Podľa § 151h ods. 1 OZ by pri prevode alebo prechode práva záložné právo prešlo aj so zmenou vlastníka a sporné nehnuteľnosti by ostali založené v prospech intervenienta. Hlavný dôvod prečo žalobca a žalovaná neurobili reálne právne kroky k mimosúdnej zmene vlastníctva bolo to, že jeho určením by mohlo zaniknúť záložné právo. Súd prvej inštancie tiež poukázal na to, že nemohol akceptovať návrh žalobcu na rozhodnutie sporu rozsudkom pre uznanie, pretože v prejednávanej veci išlo o určenie vlastníckeho práva a takýto postup § 282 CSP nepripúšťa. Rozsudkom pre uznanie nároku je možné rozhodnúť pri žalobách „o zaplatenie určitej sumy“. Pokiaľ išlo o intervenientom vznesenú námietku premlčania, táto nebola dôvodnou - napadnutie žalobcu žalovanou sa udialo dňa 06. 10. 2009, žalobca žiadal vrátenie daru 07. 10. 2009 a tak trojročná premlčacia doba podľa § 101 OZ nemohla uplynúť. Naostatok prvoinštančný súd poznamenal, že ak by aj žalovaná nesúhlasila s určením vlastníctva, nebolo by možné žalobe vyhovieť, pretože v prípade incidentu zo dňa 06. 10. 2009 išlo o jediné takéto jej konanie a to nemohlo naplniť ust. § 630 OZ, podľa ktorého sa vyžaduje porušenie dobrých mravov značnej intenzity alebo ich sústavné porušovanie. Žalobu by bolo tiež potrebné zamietnuť aj z dôvodu, že nebolo preukázané, že žalobca dar odvolal, keď najprv je potrebné vykonať takýto úkon a až následne vyzvať na vrátenie daru. Prvoinštančný súd tak uzavrel, že v prípade podanej žaloby ide o koordinované konanie žalobcu a žalovanej zamerané na dosiahnutie zmeny vlastníctva súdnym rozhodnutím a toho, aby na sporných nehnuteľnostiach neviazlo záložné právo, pričom nebol dôvod, aby si strany nevysporiadali sami svoje vzťahy. O trovách konania rozhodol prvoinštančný súd podľa § 255 ods. 1 CSP vzhľadom na zamietnutie žaloby v celom rozsahu.

4. V zákonnej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť alebo ho zrušiť a vrátiť vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaný v odvolaní uviedol, že napadnuté rozhodnutie nemá oporu v zistenom skutkovom a dôkaznom stave veci. Prvoinštančný súd si osvojil logike odporujúce zložité tvrdenia intervenienta, hoci jeho účasť v konaní od začiatku namietal. Prvoinštančný súd sa nijak nevyporiadal s tým, že intervenient netvoril so žalovanou nerozlučné spoločenstvo a teda na intervenientom vykonané úkony nemohol súd prihliadať. On sám v podaní zo dňa 24. 05. 2020 (a aj žalovaná vo svojom podaní) odmietol tvrdenia intervenienta, nesúhlasil s jeho vystupovaním v konaní a trval na tom, aby sa priebeh konania obmedzil iba na vyhlásenie rozsudku pre uznanie nároku, keďže žalovaná sa k žalobe vyjadrila tak, že s ňou súhlasí, nemá k nej výhrady a uplatnený nárok v celom rozsahu uznáva. Vzhľadom na akceptáciu žalovaného nároku bolo pristúpenie intervenienta nehospodárne a v rozpore so zásadou koncentrácie konania. Intervenient tvrdil, že na výsledku sporu má právny záujem, hoci vyhovením žalobe by k žiadnej zmene jeho záložného práva k sporným nehnuteľnostiam nedošlo - záložné právo sa viaže na sporné nehnuteľnosti a nie na osobu vlastníka. Prvoinštančným súdom uvedený fingovaný postup nevychádza z reálne zisteného skutkového stavu. Podľa žalobcu prvoinštančný súd nesprávne zdôvodnil zamietnutie žaloby tým, že žalovaná žalobu akceptovala a uznáva jeho nárok a že sa nepokúsili vec vyriešiť mimosúdne. Takisto neakceptovanie výzvy na vrátenie daru zo dňa 07. 10. 2009 nebolo dôvodným, pretože v tomto je jasne uvedené, že ju žiadal o vrátenie darovaných nehnuteľností. Skutočnosť, že žalovaná strana si uvedomuje dôvodnosť žalovaného nároku a nemá záujem na navyšovaní trov, resp. zaťažovania súdov nemôže ísť na jeho ťarchu. Prekvapivou je takisto úvaha prvoinštančného súdu,

podľa ktorého nebolo možné rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku, čo je v rozpore s očakávaným postupom, kedy mal súd bez ďalšieho rozhodnúť rozsudkom pre uznanie, nakoľko uznaním sa všetky prípadné sporné skutočnosti stali nespornými.

6. Žalovaná ani intervenient na jej strane sa k odvolaniu nevyjadrili.

7. Na základe odvolania žalobcu krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti.

8. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam tvrdiac, že je ich vlastníkom na základe toho, že tieto darovacou zmluvou zo dňa 27. 07. 2005 previedol na žalovanú, táto sa však následne voči nemu zachovala dňa 06. 10. 2009 v hrubom rozpore s dobrými mravmi a preto sa v dôsledku výzvy na vrátenie daru zo dňa 07. 10. 2009 opätovne stal ich vlastníkom.

9. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila podaním zo dňa 08. 11. 2019, v ktorom uviedla, že s ňou v celom rozsahu súhlasí, nemá k nej výhrady a uplatnený nárok uznáva, keďže všetky skutočnosti v nej uvedené sú pravdivé.

10. Reakciou na vyjadrenie žalovanej bolo podanie žalobcu zo dňa 06. 12. 2009. V tomto vyjadril názor, že vzhľadom na splnenie procesných podmienok nič nebráni obmedziť ďalší priebeh konania iba na vyhlásenie rozsudku pre uznanie nároku.

11. V následnom podaní zo dňa 29. 01. 2020 žalovaná zopakovala, že v celom rozsahu súhlasí s tvrdeniami žalobcu a aj s rozhodnutím vo veci rozsudkom pre uznanie nároku.

12. Následne podaním doručeným okresnému súdu dňa 09. 03. 2020 oznámil svoj vstup do konania na stranu žalovanej intervenient poukazujúc na to, že syn žalobcu a žalovanej G. E. spolu so Zuzanou Sliackou s ním uzavreli dňa 27. 08. 2010 zmluvu o splátkovom úvere. Na zabezpečenie pohľadávky z tejto úverovej zmluvy s ním žalovaná v ten istý deň uzavrela záložnú zmluvu, ktorej predmetom bolo zriadenie záložného práva k sporným nehnuteľnostiam. Žalobca okrem tohto konania vedie voči nemu aj konanie sp. zn. 7C/21/2019, v ktorom sa domáha určenia neexistencie záložného práva zriadeného uvedenou záložnou zmluvou k sporným nehnuteľnostiam, pričom skutkový základ sporu je založený primárne na odkaze na toto konanie o určenie vlastníctva. Výsledok toho konania má teda zásadný dopad na záväzky žalovanej voči nemu, keďže žalobcom tvrdené skutočnosti majú za následok neexistenciu žalovanou zriadeného záložného práva, ktoré je aj v súčasnosti zapísané v katastri nehnuteľností.

13. Z obsahu spisu následne nevyplýva, že by žalobca, resp. žalovaná podali návrh, aby súd prvej inštancie rozhodol o prípustnosti vstupu intervenienta do konania podľa § 83 CSP v spojení s § 81 CSP. Z toho dôvodu bol právne irelevantným názor žalobcu v odvolaní, že pristúpenie intervenienta bolo vzhľadom na akceptáciu žalovaného nároku nehospodárne a v rozpore so zásadou koncentrácie konania. Postup prvoinštančného súdu bol správny ak nerozhodoval o tejto otázke, keďže iba číry nesúhlas so vstupom intervenienta do konania vyjadrený žalobcom v podaní zo dňa 24. 05. 2020, resp. žalovanou v podaní zo dňa 05. 06. 2020 nebol postačujúcim ako podklad pre rozhodovanie o ne/ prípustnosti vstupu intervenienta do konania - takýto postup je podľa § 83 CSP možný len na návrh. Prvoinštančný súd správne uviedol aj to, že bol daný právny záujem intervenienta na výsledku tohto sporu, nakoľko sporné nehnuteľnosti sú v jeho prospech založené žalovanou za účelom zabezpečenia splnenia pohľadávky voči synovi žalovanej (a XX.) zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 27. 08. 2010, pričom pod sp. zn. 7C/21/2019 vedie žalobca voči nemu konanie o určenie, že na sporných nehnuteľnostiach neviazne záložné právo zriadené záložnou zmluvou zo dňa 27. 08. 2010.

14. Žalobca však opodstatnene v odvolaní namietal, že prvoinštančný súd sa nezaoberal jeho námietkou spočívajúcou v tom, že intervenient a žalovaná netvorili nerozlučné spoločenstvo. Podľa ust. § 85 CSP platí, že ak intervenient spolu so stranou, na ktorej vystupuje, netvorí nerozlučné spoločenstvo podľa § 77, vyžadujú prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany podľa § 149 až 154 uplatnené intervenientom súhlas tejto strany, inak na ne súd neprihliada.

15. V súdnej veci niet pochýb, že žalovaná a intervenient na jej strane netvorí nerozlučné procesné spoločenstvo (t. j. spoločenstvo, v ktorom ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na každého, kto vystupuje ako žalobca alebo žalovaný) a preto v zmysle § 85 CSP bol na účinnosť intervenientom uplatnených prostriedkov procesnej obrany potrebný súhlas žalovanej. Zo spisu potom nevyplýva, že by takýto súhlas žalovaná udelila, naopak, v podaní zo dňa 05. 06. 2020 všeobecne uviedla, že o účasť intervenienta nemá záujem a s jeho vstupom do konania nesúhlasí.

16. Hoci teda žalobca dôvodne v odvolaní namietal, že na prostriedky procesnej obrany uplatnené intervenientom (najmä v jeho vyjadrení zo dňa 04. 05. 2020) nebolo možné prihliadať kvôli absencii súhlasu žalovanej, nemalo to vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku a súčasne to nespôsobilo, že súd prvej inštancie nemohol brať zreteľ na okolnosti, ktoré intervenient uviedol vo svojom návrhu na vstup do konania a ktorými odôvodňoval svoj právny záujem na tomto spore. Podľa odvolacieho súdu tieto okolnosti totiž nepredstavovali popretie skutkových tvrdení žalobcu (ako prostriedkov procesnej obrany podľa § 149 CSP), keď jednak intervenientom uvádzané okolnosti sa netýkali skutkového základu podanej žaloby a jednak poprieť možno len to, čo protistrana tvrdí. Konkrétne, intervenientom uvedené skutočnosti smerovali len k ozrejmeniu toho, v čom spočíva jeho právny záujem na výsledku sporu a nijak nesmerovali voči opodstatnenosti skutkových tvrdení žalobcu, t. j. či došlo alebo nedošlo k incidentu zo strany žalovanej voči žalobcovi dňa 06. 10. 2009 a či sa v dôsledku neho žalobca potom účinne dovolal vrátenia daru podľa § 630 OZ. Na zohľadnenie tohto procesného úkonu intervenienta súhlas žalovanej potrebný nebol.

17. Žalobca ďalej v odvolaní namietal, že vzhľadom na procesné stanoviská žalovanej a jeho návrh sa mal prvoinštančný súd obmedziť na rozhodnutie sporu rozsudkom pre uznanie nároku. Tento aspekt sporu prvoinštančný súd ale vyriešil správne, keď takýmto spôsobom nepostupoval. Ust. § 282 CSP upravujúce rozsudok pre uznanie nároku síce nehovorí o tom, aký druh nároku môže byť predmetom uznania, resp. aký druh žaloby možno takouto formou rozhodnutia vybaviť [na rozdiel napr. od § 273 CSP, podľa ktorého rozsudkom pre zmeškanie žalovaného možno rozhodnúť o žalobe na plnenie podľa § 137 písm. a) CSP], odvolací súd je ale toho názoru, že rozsudkom pre uznanie nároku nemožno rozhodnúť o určovacej žalobe podľa § 137 písm. c) CSP, pretože jej prípustnosť je viazaná na naliehavý právny záujem (žalujúceho účastníka), ktorý súd skúma vždy bez ohľadu na to, či je potrebné ho preukazovať alebo nie. Ust. § 137 písm. c) CSP, veta za bodkočiarkou (t.j. naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu) totiž vyjadruje len to, že netreba dokazovať danosť naliehavého právneho záujmu v situácii, kedy vyplýva z osobitného právneho predpisu, no neznamená, že je tým naliehavý právny záujem automaticky daný a že ho netreba skúmať. Naliehavý právny záujem ako s určovacou žalobou spojená podmienka sa vyžaduje vždy bez ohľadu nato, či sa naliehavý právny záujem preukazovať musí alebo nie. To znamená, že ak od posúdenia naliehavého právneho záujmu ako vždy prítomnej podmienky určovacej žaloby závisí, či je táto prípustná a či sa teda bude súd zaoberať jej vecnou stránkou, uznanie nároku žalovanou stranou na tomto nemôže nič zmeniť. Podľa odvolacieho súdu preto aj pri určovacej žalobe môže síce žalovaná strana nárok uznať, ale následný návrh žalujúcej strany neznamená zákonnú povinnosť súdu vysloviť ňou požadovaný určovací výrok.

18. Prvoinštančný súd ust. § 137 písm. c) CSP neaplikoval a nakoľko toto ustanovenie bolo pri rozhodovaní kľúčové, odvolací súd v súlade s ust. § 382 CSP tento postup napravil a vyzval strany i intervenienta na vyjadrenie sa k jeho použitiu. Zareagoval iba žalobca, ktorý v podaní zo dňa 27. 10. 2021 uviedol, že na určenie svojho vlastníckeho práva má žalujúca strana vždy naliehavý právny záujem. V tomto prípade žalovanú po dovolaní sa vrátenia daru opakovane žiadal o poskytnutie súčinnosti, ktorú mu ale vo vzťahu k zápisu jeho vlastníctva odmietla poskytnúť a naposledy tak urobila listom zo dňa 17. 03. 2019. Nemohol už následne čakať, lebo hrozilo, že dôjde k výkonu záložného práva a on sa už svojho vlastníctva nedomôže.

19. Vzhľadom na znenie ust. § 137 písm. c) CSP bolo preto potrebné skúmať, či žalobca má na požadovanom určení vlastníctva naliehavý právny záujem a odpoveď na to súvisí práve s tým, čo správne pomenoval prvoinštančný súd, či vôbec došlo medzi stranami tohto konania ku vzniku sporu a či nejde o fingovaný súdny spor, v ktorom žalobcovi ochranu poskytnúť nemožno.

20. Žalobca má pravdu v tom, že možno vychádzať z pomerne bohatej judikatúry, podľa ktorej je daný naliehavý právny záujem na určení vlastníctva žalujúceho subjektu, ktorý tvrdí, že je vlastníkom a žaloba

smeruje voči osobe zapísanej ako vlastník v katastri nehnuteľností. Tomu tak bolo aj v prejednávanej veci. Táto všeobecná zásada je platná aj po zmene procesnej úpravy od 01. 07. 2016, pretože bezo zmeny stále platí ust. § 34 ods. 1 katastrálneho zákona č. 162/1995 Z. z., ktorý na podklade súdneho rozhodnutia o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti umožňuje vykonať zmenu zápisu vlastníctva v katastri nehnuteľností záznamom. Treba však zdôrazniť, že ide o všeobecnú zásadu formulovanú judikatúrou, ktorú je potrebné aplikovať prihliadajúc na konkrétne okolnosti daného prípadu a nemožno ju preto absolutizovať do tej miery, že bez ohľadu na konkrétnu situáciu má žalujúca strana (domáhajúca sa určenia vlastníctva nehnuteľnosti) vždy nárok na to, aby sa súd meritórne zaoberal jej žalobou (keďže meritórne možno vec skúmať až v prípade danosti naliehavého právneho záujmu).

21. Práve v okolnostiach tohto sporu špecifická situácia viedla odvolací súd k tomu, že dospel k záveru o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobcu na podanej žalobe. Preto bol napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu v konečnom dôsledku správny. Aj podľa odvolacieho súdu totiž medzi žalobcom a žalovanou nebol v zmysle čl. 1 základných princípov CSP spor o vlastnícke právo k označeným nehnuteľnostiam, keďže žalovaná opakovane vo svojich písomných vyjadreniach potvrdzovala, že žalobca je ich vlastníkom, súčasne zo zhodných skutkových tvrdení oboch strán vyplýva, že k darovaniu nehnuteľností došlo v roku 2005 a incidentu voči žalobcovi sa žalovaná mala dopustiť v roku 2009, pričom žalobca túto žalobu podal až o desať rokov neskôr v roku 2019, kedy zároveň v inom konaní sp. zn. 7C/21/2019 zažaloval aj intervenienta o určenie, že na sporných nehnuteľnostiach neviazne záložné právo zriadené záložnou zmluvou zo dňa 27. 08. 2010, ktorou žalovaná založila sporné nehnuteľnosti na zabezpečenie pohľadávky intervenienta voči spoločnému synovi žalobcu a žalovanej, ktorý navyše bol označený za svedka incidentu zo dňa 06. 10. 2009. Podľa odvolacieho súdu tak žalobcom podaná žaloba neslúži potrebe praktického života, ako to sformuloval Najvyšší súd SR v rozhodnutiach týkajúcich sa naliehavého právneho záujmu, ale je zameraná prioritne na uchránenie sporných nehnuteľností pred výkonom záložného práva, t. j. má fingovaný charakter ako to správne označil prvoinštančný súd. Do tohto rámca plne zapadá aj to, že na jednej strane žalovaná od počiatku sporu deklaruje opodstatnenosť vlastníckeho práva žalobcu, no na druhej strane neurobila od roku 2009 žiaden úkon, aby tomu zodpovedal aj zápis v katastri nehnuteľností. Žalobca tento postup „ospravedlňuje“ v podstate listom žalovanej zo dňa 17. 03. 2019, podľa ktorého mu žalovaná nepodpíše ani čestné prehlásenie ani súhlas s jeho zápisom do katastra ako vlastníka, a to z dôvodu, že bez súhlasu banky ich nemá právo previesť ani dať súhlas so zmenou vlastníka. To však žalovanej nijak nebránilo, aby v tomto spore súhlasila so žalobou a žiadala jej v podstate vyhovieť. Zápis žalobcu ako vlastníka do katastra nehnuteľností na podklade rozhodnutia súdu i bez súhlasu intervenienta (banky) jej už teda nevedil. Pritom žalovaná mohla príslušné úkony vo vzťahu k zápisu žalobcu do katastra nehnuteľností urobiť evidentne už v roku 2009, resp. v roku 2010, keďže vyzvaná na vrátenie daru bola ešte listom zo dňa 07. 10. 2009 (č. I. 4 spisu) a sporné nehnuteľnosti založila v prospech intervenienta záložnou zmluvou zo dňa 27. 08. 2010.

22. Súčasne čl. 5 základných princípov CSP určuje, že zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu a súd môže v rozsahu ustanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným prietahom v konaní. Na základe toho odvolací súd dospel k záveru, že žalobcom podaná žaloba spadá presne do tejto kategórie procesných úkonov, presnejšie je procesným úkonom, ktorý celkom zjavne je zameraný na zneužitie práva. Podaná žaloba a ňou iniciované konanie je fingovaným sporom, ktorému z dôvodu zjavného zneužitia inštitútu žaloby a sporového konania nemožno priznať právnu ochranu cez § 137 písm. c) CSP. Odvolací súd je preto toho názoru, že uvedené okolnosti sporu neumožňujú dospieť k záveru, že žalobca skutočne potrebuje poskytnúť ochranu svojmu vlastníckemu právu, o ktoré takmer desať rokov nedbal. Aj odvolací súd je presvedčený, že sporovým stranám (o to viac po uznávacích prejavoch žalovanej v tomto spore) nič nebráni, aby zosúladiли tvrdený právny stav so stavom zapísaným v katastri nehnuteľností bez súdneho rozhodnutia.

23. Prvoinštančný súd teda správne vyhodnotil podanú žalobu ako nedôvodnú a preto ju zamietol. Odvolací súd už vyššie vysvetlil, že vzhľadom na znenie § 85 CSP nebolo možné zaoberať sa intervenientom vznesenou námietkou premlčania a ani tým, či boli naplnené podmienky podľa § 630 OZ, pretože ohľadne tejto procesnej obrany žalovaná súhlas neudelila. Odvolací súd ešte dodáva, že žalobcom uvedené skutkové tvrdenia (§ 150 ods. 1 CSP) žalovaná nepoprela v zmysle § 151 ods. 1 CSP, na úspech v spore ale nestačí nespornosť skutkových tvrdení. K záveru o dôvodnosti žaloby môže

súd dospieť až na základe právneho posúdenia veci, t. j. až po podradení zisteného skutkového stavu veci pod príslušnú právnu normu a teda nesporné skutkové tvrdenia nie sú zárukou výhry v spore.

24. Odvolací súd vzhľadom na uvedené potvrdil ako vecne správny napadnutý rozsudok, pretože námietky žalobcu obsiahnuté v jeho odvolaní neboli dôvodnými. Odvolací súd potvrdil rozsudok aj ohľadne závislého výroku o trovách konania, pri ktorom súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, kde žalobca v odvolaní neuviedol žiadnu konkrétnu odvolaciu argumentáciu.

25. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade bola v odvolacom konaní plne úspešná žalovaná a tiež intervenient, zásadne by teda mali nárok aj na náhradu trov odvolacieho konania. Pretože však zo spisu odvolací súd nezistil, že by im v odvolacom konaní nejaké konkrétne trovy vznikli (k odvolaniu žalobcu sa nevyjadrili), odvolací súd im náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za neho koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).